

Profilurin: Marita Rasmussen

– Men tað er so sanniliga eisini ein stór avbjóðing, at vit ikki standa okkum í kappingini um tey sera dugnaligu fakfólkini, vit sjálv hava í Føroyum, tí so stórir eftirspurningur er eftir teimum aðrastaðni, har tey eisini hava møguleika til at forvinna meira, enn tey gera her.

Her sipar Marita til ta sannroynd, at tað er ikki lætt at halda upp á fakfólk, sum kunnu fara til Norra at arbeiða og har hava meira eftir av hvørjari krónu eftir skatt, enn tey hava tað í Føroyum, og tað visir hon á sum ein sera stóran trupulleika hjá føroyskum vinnulívi at dragast við.

– Tað kunnu sjálvandi vera ymsar orsøkir til, at vit ikki halda upp á tey góðu og dugnaligu fólkini, og lønarlagið kann sjálvandi vera ein orsök. Men meðan fyrítøkurnar siga seg vera til reiðar at kappast um løn, so síggja tær seg ikki fjarar fyrri at kappast ímóti skatti sigur hon.

– Tí er skipanin ikki bara ein stór avbjóðing fyrri vinnufeløgini, men fyrri alt samfelagið. Hevur tú ikki fakfólkini her, fært tú heldur ikki havt teir lærlingar, vinnan hevur brúk fyrri, og tá er tað so skjótt, at hon kann koma til at eta seg sjálva upp.

OV FÁ LÆRUPLÁSS

Eisini visir Marita Rasmussen á, at hóast skipanin, sum er galdandi fyrri fyrítøkur í byggivinnuni, so tær kunnu rekruttera handverkarar úr øllum Europa, so hjálpir tað bara eitt sindur, uttan tó at gera nóg stóran mun.

– Eitt er, at tað eisini eru aðrar vinnur, ið hava brúk fyrri atgongd til fakfólk, men verri er, at fyrri teir dugnaligu føroyingarnar, ið fara av landinum við síni fakligu vitan og sínum førleikum, skulu vit altso ikki rokna við at fáa líka dugnalig fólk innaftur úr øðrum londum, sigur stjórin í Vinnuhúsinum.

– Tað er bara ein veruleiki, at fakfólk úr øðrum londum hava ikki møguleika fyrri at muna líka væl, sum okkara egnu fakfólk kunnu gera tað her. Tey kenna ikki amboðini og tilfarið, sum hinvegin hevur verið ein

”

Vit fingið allarbestu umstøður her á Óðinshædd, og hetta eru umstøður, ið bæði fara at gagna okkum, sum starvast her, og teimum mongu, sum hava sína meira ella minni dagligu gongd hjá okkum

náttúrligur partur av arbeiðinum hjá føroyskum fakfólki. Og kanska júst tað er ein hin størsta avbjóðingin, vit hava.

Marita sigur, at tað eisini kann koma at kosta samfelagnum í síðsta enda, at ov fá lærupláss eru, tí tað hevur alstóran týðning, at vit blíva við at taka fólk í læru.

– Her hevur vinnan sjálvandi eisini eina ábyrgd sjálv, tí vit mugu ikki missa tað, ið kann lærast á einum læruplássi, heldur enn bara á skúlabonki. Vit mugu fyrri alt í verðini varðveita ta skipan, vit hava, har fólk kunnu koma í læru og upp á tann máttan koma at kenna sítt fak og sítt handverk í verki, sigur Marita.

– Tað er ein skylda hjá vinnufeløgum at taka lærlingar, og nógvar fyrítøkur eru eisini ófórar at taka lærlingar, men tað eru eisini fleiri, ið ikki gera tað. Hinvegin kundi tað kanska verið skilagott, at lærupláss vóru eitt krav, tá fyrítøkur skuldu bjóða upp á almenn arbeiði.

FINGIÐ GÓÐAR KARMAR

Samrøðan er farin at halla, og hesin lítli tímin

sum starvast her, og teimum mongu, sum hava sína meira ella minni dagligu gongd hjá okkum, sigur Marita.

Hon er sjónliga nøgd við tað, Føroya Arbeiðsgevarafelag og Havnar Handverksmeistarafelag hava fingið fyrri tær 16,4 milliónir krónurnar, sum hetta nýggja Vinnuhúsið kostar, og hon fortelur fegin um, hvussu stórir munur tað er á hesum nýggju hølunum og so teimum gomlu í Smærugøtu.

– Sjálvt um vit høvdu tað øgiliga gott í Smærugøtu, so høvdu vit ikki nóg mong og nóg góð fundarhøli, umframt at tað hoyrdist betur ímillum har. Tað riggar ikki so væl, tá samráðingar og annað er á skránni, tí tá er umráðandi, at allir partar skulu kunna sita trygt og gott. Tá meini eg við, at her hoyrist einki ímillum, so tú fært ongan varhuga um, hvat gongur fyrri seg handan stongdar dyr, tí eitt nú látur ella annað hoyrist út, sigur stjórin í Vinnuhúsinum.

– Onkuntið var tað so trongligt, at sjálvt køkurin kundi hýsa onkrum fundi, og tá kundu starvsfólkini næstan ikki sleppa fram at einum kaffimunni, uttan at skula bróta tey av, sum sótu í køkinum. Nú skuldu vit ikki rent okkum í tann trupulleikan, men hava eina húsaløysn, sum er innrættað og gjørd til endamáli, og yvirhøvur haldi eg, at vit bara eru stak væl nøgd við nýggju karmarnar.

BLÁ BÓK

Marita Rasmussen er 47 ára gomul, fødd í Froðba. Hon er gift við gjáarmanninum, Símoni Joensen, og hava tey trý vaksin børn, sum eru Eyð (fødd í 1991), Regin (føddur í 1995) og Ólavur (føddur í 1996). Tey búgva í Havn. Umframt at Marita hevur starvast sum ráðgevi og samskipari í Vinnuhúsinum, áðrenn hon tók við sum stjóri har í 2008, hevur hon eisini fingist við annað arbeiði. Nevntast kann, at hon hevur arbeiðt í Fiskimálaráðnum, og annars hevur hon eisini arbeiðt við sølu- og marknaðarføring av alifóðuri, verið samskipari innan fiskivinnugransking, arbeiðt sum ráðgevi og byrjaði annars yrkisleið sína sum góðskuleiðari hjá Føroya Fiskavirking. Umfram útbúgving sum fiskivinnufrøðingur frá lærda háskúlanum í Tromsø í 1993, hevur Marita Rasmussen tikið Master of Management við Robert Gordon Universitetið í Aberdeen.